

(Maroš Sejka) Každý z nás zažil veľa pekných chvíľ. Na mnohé z nich radi spomíname. Ak sme chceli niečo veľkolepé zažiť, uvidieť, museli sme sa o to pričiniť - museli sme vykročiť. V duchovnom živote je to podobne. Ak chceme uvidieť veľkosť Boha, každý zvlášť vo svojom živote, treba s ním mať každodennú skúsenosť - vykročiť mu v ústrety. Aj keď my nie sme tí, ktorí idú prví, lebo Boh je ten prvý, ktorý ide v ústrety nám, ako píše aj sv. apoštol a evanjelista Ján: „Hľa, stojím pri dverách a klopem. Kto počúvne môj hlas a otvorí dvere, k tomu vojdem a budem s ním večerať a on so mnou.“ (Zjv 3, 20) Boh neustále klope na dvere nášho srdca.

A ako je to s nami? Počujeme ho a vykročíme k nemu? Zanechajme svoje pohodlie, svoj hriešny život, postavme sa a poďme otvoriť dvere nášho srdca, aby sme uvideli a na vlastnej koži zažili, že Boh to s nami naozaj myslí vážne. On dáva zmysel a chuť nášmu životu. Ak nemáme zmysel života, dôvod, prečo žijeme, tak potom sme ešte nevykročili v ústrety Pánovi, a tým sme mu nedovolili, aby začal pôsobiť v našich životoch. Boh nás volá i dnešný deň. Nebojme sa vykročiť.

(Zamyslenie pre východný obrad z [Časopisu Slovo](#).)